

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.
proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2022 č. j. MSK 77329/2022

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 15. 8. 2022 domáhala přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobkyně proti usnesení Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dál také jen „MUFO“ nebo „stavební úřad“) ze dne 18. 5. 2021, zn. MUFO 16321/2021. Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně zastavil opakované stavební řízení ve věci stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu X“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X.

2. Žalobkyně uvedla, že z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že vycházel z § 76 odst. 5 správního řádu, podle kterého se proti usnesení může odvolat jen účastník, jemuž se usnesení oznamuje. Žalovaný však nepřihlédl ke skutečnosti, že citované usnesení obdržela dne 25. 1. 2022 jako přílohu k přípisu MUFO zn. MUFO 666/2022 ze dne 6. 1. 2022, v rámci kterého jí bylo sděleno, že pokud i nadále má zájem se odvolat proti zastavení stavebního řízení ve věci sp. zn. MUFO_S 1019/2019, je nezbytné podat odvolání proti usnesení ze dne 18. 5. 2021, zn. MUFO 16321/2021. Nepřípustnost odvolání pak podle žalobkyně nemá oporu v právním názoru Krajského soudu v Ostravě podle rozsudku č. j. 25 A 134/2019-36 ze dne 20. 8. 2020, kterým byl zrušen společný souhlas pod sp. zn. MUFO _ 1019/2019 ze dne 6. 3. 2019.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Zrekapituloval průběh správních řízení a v souladu se závěry napadeného rozhodnutí zdůraznil, že po právní moci rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 134/2019-36 vykonal stavební úřad dne 29. 10. 2020 na místě oznámeného stavebního záměru kontrolní prohlídku, k níž byl přizván Ing. R.Š., který se stal novým vlastníkem pozemku parc. č. XA. Ze záznamu z kontrolní prohlídky vyplynulo, že stavba, pro kterou byl vydán společný souhlas, nebyla v té době započata. Dne 29. 4. 2021 obdržel stavební úřad písemné oznámení stavebníka Ing. Š., že upouští od původního stavebního záměru. Žalovaný připustil, že stavební úřad pochybil, pokud po zjištění, že se stavbou nebylo započato, vedl ve věci záměru opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“). Úkon stavebníka stavební úřad následně posoudil jako zpětvzetí žádosti v opakovaném stavebním řízení, a proto řízení usnesením ze dne 18. 5. 2021 zastavil. Jako jediného účastníka vyhodnotil stavebníka Ing. Š., neboť stavební záměr nebyl věcně projednáván a nemohlo dojít k dotčení na vlastnických právech jiných osob. Žalovaný dále zdůraznil, že za situace, kdy oznamovatel stavebního záměru od tohoto upustí, společné oznámení záměru se dále neprojednává. Nevede se v tu chvíli žádné správní řízení, neboť oznámení záměru nemá účinky zahájení řízení. Pochybení stavebního úřadu bylo pouze procesního charakteru a nemohlo dojít k dotčení práv žalobkyně.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Z obsahu správních spisů vyplývá, že stavební úřad vydal dne 6. 3. 2019 pod sp. zn. MUFO_S 1019/2019 společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru pro stavbu pod názvem „Novostavba rodinného domu X“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X. Tento společný souhlas byl zrušen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 134/2019-36. Dne 29. 10. 2020 byla provedena na místě ohlášeného záměru kontrolní prohlídka, kdy bylo zjištěno, že stavba doposud nebyla zahájena. Dne 29. 4. 2021 oznámil stavebník Ing. Š., že ustupuje od původního oznámeného záměru. Následně stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 18. 5. 2021 o zastavení v té době vedeného opakovaného stavebního řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu. Stavební úřad poté toto usnesení doručil žalobkyni spolu s přípisem ze dne 6. 1. 2022; žalobkyně se proti usnesení odvolala a žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve

věci soud rozhodl u ústního jednání dne 12. 6. 2023, ke kterému se nedostavila žalobkyně, přičemž tato svou neúčast neomluvila. Soud tak jednal v její nepřítomnosti.

6. Žalovaný u ústního jednání setrval na svých závěrech.
7. Podstatou primární žalobní námitky žalobkyně je, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že sám stavební úřad žalobkyni doručil usnesení ze dne 18. 5. 2021 a dále, že rozhodnutí žalovaného nemá oporu v závěrech rozsudku podepsaného soudu ze dne 20. 8. 2020.
8. Tyto námitky nejsou důvodné.
9. Předně je třeba zdůraznit, že za situace, kdy byl podepsaným soudem zrušen původní společný souhlas ze dne 6. 3. 2019, nebylo povinností správního orgánu rozhodnout usnesením o provedení společného územního a stavebního řízení; je totiž třeba vzít v potaz účinky oznámení záměru pro vydání společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru. Podle § 96a stavebního zákona totiž nemá účinky zahájení řízení a nevede se na podkladě takového oznámení správní řízení (viz § 96a odst. 3 ve spojení s § 96 odst. 4 stavebního zákona). Pokud tedy došlo rozsudkem podepsaného soudu ke zrušení společného souhlasu ze dne 6. 3. 2019 a k vrácení věci k dalšímu řízení, došlo tím procesně k vrácení do stavu před vydáním společného souhlasu, tedy do stavu, kdy správní řízení vedeno nebylo.
10. Stavební úřad správně po zrušení společného souhlasu soudem provedl místní šetření, při kterém bylo zjištěno, že doposud nebylo s ohlášenou stavbou započato. Za daného stavu věci pak skutečně stavební úřad neměl vést opakované stavební řízení. Jestliže jej vedl, nemohlo tím samo osobě dojít k dotčení práv žalobkyně.
11. Pokud následně stavebník (nabyvatel vlastnického práva k předmětnému pozemku po původních vlastnících) Ing. Š. oznámil stavebnímu úřadu, že upouští od původního záměru, postačilo by za běžného stavu věci vzít tento úkon stavebním úřadem na vědomí.
12. Stavební úřad však za situace, kdy vedl opakované stavební řízení, vyhodnotil přiléhavě úkon stavebníka jako zpětvzetí žádosti, za níž se v opakovaném stavebním řízení považuje původní ohlášení stavebního záměru, a tudíž v této situaci postupoval ve výsledku správně podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu. Toto usnesení zaslal zcela v souladu se zákonem pouze stavebníkovi, neboť za situace, kdy opakované stavební řízení ani vedeno být nemělo a nad to byla „žádost“ vzata stavebníkem zpět, byl stavebník jediným účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a žalobkyni z důvodu absence jakéhokoli myslitelného dotčení jejich práv postavení účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu nenáleželo. Na tom nic nemění ani skutečnost, že jí stavební úřad předmětné usnesení zaslal; uvedený úkon stavebního úřadu nemůže účastenství žalobkyně založit.
13. Žalovaný proto zcela správně vyhodnotil odvolání žalobkyně jako nepřipustné. Namítá-li žalobkyně, že žalovaný nerespektoval závěry vyplývající z rozsudku podepsaného soudu ze dne 20. 8. 2020, je třeba připomenout, že ve vztahu k řízení o odvolání žalobkyně proti usnesení o zastavení opakovaného stavebního řízení nebyl žalovaný žádnými závěry vázán; zrušením společného souhlasu došlo k vrácení stavu před vydáním společného souhlasu, kdy nebylo vedeno správní řízení (viz bod 9. tohoto rozsudku).

Závěr a náklady řízení

14. Jelikož krajský soud neshledal důvodné žalobní námitky, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 12. června 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu